

As Folgas Obreiras NA GALIZA

Os dous máis bariles movementos obreiros anti-totalitarios que se teñen producido no ámbito peninsular no decorrer do presente ano, tiveron a Galiza por escenario e por protagonistas ós obreiros da nosa Terra. Primeiro foi a folga do Ferrol, onde a totalidade da súa poboación fíxose solidaria cós xustos reclamos dos obreiros da empresa "Bazan" e que foi alogada de maneira sanguínea polo chumbo asesino dos esbirros do centralismo español, feito que conmoveu a tódolos seitores de opinión, acadando fondas e amplas resoancias o mesmo dentro que fora do dintorno das Españas. E derradeiramente a folga xeral de Vigo, sostida con rexa firmidade contra toda a instrumentada forza de coacción e o aparello represivo da asovalladora ditadura hispana polo termo de cáseque todo o mes de setembro e que pra lle pór remate, fíxose mester que tanto as autoridades como o seitor patronal tiveran que conceder a maior parte das demandas obreiras.

Tais conflitos, amosan doadamente a madurez da conciencia social política e sindical das forzas obreiras do noso país, ademais da súa coherencia e capacidade resoluntiva perante o poder das castes dominantes da fosilizada sociedade española; aínda non enteiramente ceibes de resaiños de outíxe feudal, onde a condición de traballador desmedra i-estigmatiza a quen a exerce, en troques de honrar e dinificar como acontez en tódolos países cultos e adiantados.

O traveso dos acordos e resolucions que trascenden das xuntanzas e congresos clandestinos dos seitores obreiros da nosa Terra, podemos doadamente decatarnos que os traballadores galegos xa se non contentan con promover accións somentes encol de conquistar a xusta e lexítima reivindicación de clás premeda por unha sociedade deshumanizada e cativa senón que ademais comenza a plantexar parellamente os reclamos a prol do recoñecimento dos dereitos que lle asisten a Galiza de se redimir do estado colonial imposto por un despotismo alleador.

Cando unha comunidade caréz de poder de libre decisión sobor das súas fontes de riqueza, da súa cultura e de todo canto lle pertece; sempre é o elemento obreiro o que paga o meirande tributo de escravitude e sagrefizos en proveito dos amos da comunidade a que pertence porque os outros estrados da sociedade: funcionarios axentes do poder colonizador, comerciantes etc non poñen moitos reparos en servir ós déspotas do seu propio país se con eló logran algunha comenencia, algún benefizo, e porque ademais nunha sociedade emprobecida o benestar chega a poucos e as privacións a moitos.

Ista é unha realidade que os traballadores galegos non poden descoñecer, e niste decatarse do estado colonial que preme ó país galego depende o seo porvir, xa que non será posibel lograr a liberación de Galiza como país asovallado sen a decidida aportación das forzas obreiras que non poden nin deben resinarse a ser usados como un produto de exportación pra lle fornecer divisas fortes a un sistema político e socio-económico reacionario e antipopular.

Despois de máis de sete lustros de ditadura franquista a imaxe cívico-política da Galiza de arestora, onde as correntes de opinión somentes se poden manter en clandestinidade en estado subxacente; as forzas obreiras abrollan como as máis capacitadas pra se constituir en devanceiras do movemento emancipador da cidadanía galega prontas a promover toda isa xeira de loitas, reclamos e plantexos capaces de se lle apór con eficacia á "Santa Maffia" opusdeita, moito máis debde do que aparenta, non somentes polo sue volume e unidade, senón tamén porque Galiza, a Galiza xenuina sen deformacións miméticas estragadoras, conservouse sempre acovillada no espírito do povo traballador; nos homes do obraxe, da terra e do mar, moran garimosamente acochadas as máis puras esenciais da nosa nacionalidade, en boa medida colonizada por mor da traición amolecedora dos restantes estrados da nosa poboación, incapaces de se ceibar da pezoña alleadora dos ares da meseta, teimosamente aspillados a cotío dende o "aldeón manchego que é a capital da Hespaña centralista.

O mundo do porvir terá que ser e será o imperio dos homes de traballo en tódalas fasquias do quefacer humano e nã cita de honor que tódolos galegos temos na tarefa de procurar un millor porvir pra nosa patria agrilloada, será o povo traballador quen ha de xogar a carta de triunfo na loita que será mester soste pra reivindicar a nación galega do asovallo secular do centralismo español, inmovilista, espremedor. Non ha de ser tarefa doada a que compre levar a cabo a prol de impor o recoñecimento dos irrenunciábeis dereitos de liberación do noso povo, pola contra, costará sangue e sufrimentos xa que tal é a dorosa eisistencia inevitábel en todo proceso emancipador. Os dereitos e as liberdades populares non se lógran con pregos nin con favores, hai que as lograr con resolución, con sagrefizos e con vaor, mais iste prezo sempre será menor que o da escravitude, do escurantismo e o traso.

**GALIZA FOI, É, E SEGUIRÁ SENDO UNHA
COMUNIDADE DIFERENCIADA PESIA Á TEI-
MA ALLEADORA DOS MALOS GALEGOS**

A NOSA TERRA

Año LIV

Buenos Aires, Novembro de 1972

Nº 518

Porqué Somos Nacionalistas Galegos

Somos nacionalistas galegos, porque Galiza é a nosa única e verdadeira patria á que nos sentimos avencellados por raíces de lingua, raza, cultura, xeografía e sentimento comunitario e por que fóra do noso chan, soio atopamos aldraxes, despotismo, incompreensión... que non son prendas que movan o entendemento á unidade fraterna.

Somos nacionalistas galegos porque cando esculcamos nas fontes do noso pasado histórico e no presente que nos toca vivir, atopamos que o noso país foi e segue sendo ouxeto de un colonialismo degradante espremedor, imposto dende un país miserento e cativoiro, centro de tódolos atrasos. Un país que ó se facer dono do poder político por mor de favoráveis circunstancias históricas acaparou monopolizando en benefizo propio o goberno e a representación dos países do conxunto peninsular, falseando a verdade histórica e detendo o normal desenvolvemento das enerxias creadoras da nosa Terra.

Somos nacionalistas galegos porque creemos no noso povo e nas nosas xentes e temos a seguranza de que o día que se decate da súa superioridade sobor dos seus tiráns en tódolos terreos do quefacer humano rematarán pra sempre as eivas que premen e manteñen a Galiza nun conformismo paralizante e amolecedor.

Somos nacionalistas galegos porque non nos podemos conformar que dende o "aldeón manchego" ó decir de Ortega y Gasset que a España domeadora ten por Capital nos veña a lei i-os dereitos, unha lei i-uns dereitos feitos pra nos roubar escarnecer e asovallar. En tais circunstancias Galiza non ten porqué aturar a unha terra incapace de se curar das eivas raciais que lle veñen do seu orientalismo sarraceno e do seu barbarismo godo xermoladores de fanatismo intolerante e despotismo inhumano e lle non deixan enroitrarse polos vieiros que lle sinala o seu destino histórico onde debe runfar a liberdade, o progreso e a tolerancia.

Somos nacionalistas galegos por iso porque somos galegos, non podemos ser mais que galegos e non queremos ser máis que galegos.

Somos nacionalistas galegos porque somentes nós, os fillos de Galiza, con España ou contra España, seremos capaces de lle dar ó noso país pan, cultura e liberdade, posto que temos conciencia de que os dereitos dos povos non e posibel conquiritos por gracia ou por favor, compre gañalos con resolución sagrefizo e patriotismo.

Somos nacionalistas galegos, porque creemos e respetamos como verdadeiros demócratas a vontade dos homes e dos povos e non queremos trocar de amo senón de condición, e de tal xeito, despreciamos a quen nos veñen predicando teorías filósóficas ou credos pseudo emancipadores e viven axoñillados nos estrados dos déspotas. Nin de Madrid, Roma ou Moscú, de Washington, ou Pekín, de ningunha Capital foreira han de lle chegar a Galiza ares de soberanía e liberdade. Compre que os galegos os sabamos respirar na total enteiração no noso "habitat" natural; en esculcar,

deprender e afondar, en se "sentir" parte solidaria enteirante, da nosa comunidade nacional, estan os credos que nos teñen que redimir do colonialismo alleador.

Somos nacionalistas galegos porque o amor a Galiza ensinounos a saber interpretar os aconteceros do devalar histórico que nos amosta que non pode haber fraterna comprensión nin entendemento entre as nacións i-os povos máis que ó traveso do mutuo respecto dos seus particularismos dos caracteres que os particularizan e diferencian. Con leis e disposicións políticas asimilistas e uniformadoras como as que tradicionalmente se lle aplican a Galiza dende as parameiras casteláns, somentes se logra xenerar resentimentos, alonxamento e incompreensións.

Somos nacionalistas galegos, porque temos conciencia de que a forza que tiraniza, e o despotismo que asovalla traí sempre

aparellado totalitarismo, imperialismo, escravitude... Tais atributos abrollan vizosos en todo réxime centralista coveira de mandóns, que non de gobernantes porque, somentes pode calificarse lexítimamente de goberno aquele que xurde do povo como instrumento dos seus anxeos e dos seus dereitos, como unha conceción dinámica do libre exercizo da súa soberanía, tal a verdadeira democracia que é por enteiro incompatible con todo poder centralista.

Somos nacionalistas galegos, porque ningunha distas premisas se poden lograr polos canies políticos da España unitaria onde é delito penado con rigorismo bárbaro ter ideas e afáns de superación cidadáns e colectivas; unha estrutura de poder onde non pode haber máis vontade que a que provén das esferas oficiais, ditadas por déspotas representantes de unha sociedade de castes.

A GALEGIDADE DEMOCRÁTICA ESMAGOU O ENTREGUISMO NO CENTRO GALLEGO

COALICIÓN DEMOCRÁTICA . 11.926 votos
SEITOR OPOSITOR 1.919 votos

ANDACIO MOURENTISTA...

O "andacio mourentista", isa epidemia virulenta que fai media ducia de anos atacou o corpo estrutural da nosa meirande institución mutualista parez que inda mantén algúns "focos mórbidos" de ise xeito de mackarthismo antipatriótico e anticultural galego que se amosta como o carimbo máis definitorio do seu alicionar.

Tal paréz poder ouservarse nas atitudes que reflexan certas "recaídas" na teima ostrucionista do labor cultural que debe e lle compre desenrolar a nosa coletividades, á que se amostan moi propensos algúns —moi poucos por sorte— persoeiros do Centro Galego e das súas Agrupacións.

O que custa un sobre de catro aspirinas, unha caixa de mistos de madeira, un paquetiño de caramelos de mentol, e outras miudezas semellantes; representa o equivalente do vaor que cada socio do Centro Galego debe contribuir mensualmente pra fornecer os recursos conque se debera nutrir o rubro cultura, e acimos, debere, porque inda que tal é o que determina o Estatuto social, etc non se cumpre na súa totalidade.

Perante semellante "esbauzo" de diñeiro, o rodrigón Ramou e os seus ousecuentes cortesáns non tiñan, e inda non teñen acougo, coñecendo que os membros das Comisións que teñen ó seu cárrago o desenrolo do quefacer cultural son tan "canfurneiros" que non se les pode dar "pedra libre", pois córrese o risco de que os asociados quédense sin atención sanitaria e sin medicamentos, ou no millor dos casos, facerese mester ter que trocar os procedimentos asistenciais e necesitar recetar píldoras de papei, xaropes rimados, cu vitaminas de letras —as que por certo hai a quen lle estan facendo moita falta— pra que o Centro Galego non se atope en estado de falencia e haxa que suspender os servizos sanitarios que presta ós seus asociados.

Non resulta pra nós certamente ledo, máis si necesario, ter que lle amostar á consideración dos nosos lectores a entangarañada, conformación psicolóxica distes "persoeiros" pra quéns a dinidade, a orguleza, o honor de ser galegos constitui un ouxeto que se pode mercar e vender asegún o aconsellen as comenencias de un intre determinado, emporiso, por non se achar á altura do común da coletividade, é o porqué recibiron dela as meirandes derrotas eleitorais de que se ten lembranza na historia da institución. Non embargantes isas leccións de civismo e madurez coletiva non paréz que fora axeitadamente proveitosa como pra "inmunizar" enteiramente a algún dos nosos mandamás, os que —por mor, de non chegamos a catar qué ocultas motivacións—, "contáxianse" algunhas vegadas polo "virus" do mourentismo entregulista alleador.

Compre confiar en que tais atitudes derrotistas sexan o produto de cimes ou de erros pasaxeiros, cando non de fallas de interpretación, pois de non ser así, sería chegado o intre de lles aconsellar que vaian pondo as barbas en remollo, por aquilo do refrán...

REVOLDAINA

A Galiza Emigrada Celebraron Xubilosa As Xornadas Patrióticas

NA NOITE DO 27 de xullo derradeiro, o numeroso público que enchía as instalacións do Teatro Colón co gallo dos festexos das Xornadas Patrióticas Galegas, que impacientemente esperaba a apertura da velada cos acordes dos Himnos Nacionais da Arxentina e Galiza, ficou sorprendido: Os himnos patrios non foran executados.

Deu comezo a primeira parte do espectáculo dacordo ó programa previsto perante o desconcerto do público. Qué había pasado?

Remesémonos os feitos: Un galego desleigado, refugado por todos, que ven actuando de escriba dun pasquín apanado pola embaixada; que se edita escrupulosamente coa pavera teima de "franquizar" ó Centro Galego (non ten outro destinatario), fixo a "denuncia" da ilegalidade xurídica do Hino Galego pra sere executado no magno recinto do gran coliseu municipal... denuncia que o señor embaixador derivou por vía diplomática un gracioso pase de muleta... perante as autoridades arxentinas, co resultado que todos coñecemos.

SERA BON DEIXAR SENTADO que os galegos de Bos Aires de fai moitísimos anos, nos seus actos patrióticos veñen ostentando con lexítimo orgullo os símbolos nacionais de Galiza: Bandeira, Hino... amén do idioma. A marcha Real e a roxa e marea bandeira, ollanse como os afrentosos símbolos do noso colonialismo como país e como povo, coas dramáticas secuelas de atraso, miseria i emigración...

Claro é, que ó señor embaixador, todas estas consideracións referidas a un povo, mergullado no secular despotismo colonialista meseteiro, téñeno sen coidado... Ele, como sucesor do seu colega Polanco ven sendo "noviño do trinque" no choio diplomático na capital arxentina, polo que teimou facer méritos... méritos que, por esa vía, filosóficamente... decote refugaron os seus antecesores.

Por outra banda, dunha cousa xa se decatara o novo diplomático franquista: da total orfandade, da falla de solidariedade da colonia; só un fatiño de trasnoitados gachupíns a lle faceren coro...

TRASCENDEU na nosa colectividade un lamentábel conflito existente entre o equipo directivo do Centro Lucense, e o xerente da Galería de Arte, señor Alberto Castro Couso, que a entidade posúe na súa sé social da Av. Belgrano.

Nove anos de tensa labor baixo a doada dirección deste enxel artista arxentino de caste galega (crítico de arte, grabador, pintor) adicados ó servizo da súa obra, a Galería, a través da cal prestíxouse a entidade, collendo presenza perante os meios artísticos porteños.

En ocasión de concurrir á Galería o crítico de arte Bernardo Graiver (de orixe xudeu) co gallo dunha inauguración, referiuse á posíbel orixe galega de Colón e, ó findar a súa disertación, achegáronse dous directivos da entidade queñs invitaron ó señor Graiver a se retirar do lugar, aducindo, que "la Galería estaba bajo la protección de la Embajada de España", (sen comentarios).

Polo que se deduz, ó conflito se lle non dexerá solución algunha. Por unha banda, un artista, unha enxel sensibilidade que sente e se identifica doadamente co galego raigal en todas as súas dimensións; da outra banda, un equipo de homes totalmente alleados das lexítimas arelas do povo galego, entregados á tarefa de converter á entidade nunha primeirísima potencia milonguera... Qué mágoa! E laímonos, porque denantes da chegada destes bárbaros, a entidade locía en memorábeis xeiras de cultura galega. Aí están grabados en long play, os magníficos concertos de música galega; a valiosa donación ó Museo de Lugo, dun feixe de cadros de Arte Moderno Arxentino; Teatro Galego; cátedra de Idioma Galego, etc., que lle donaron á entidade unha xerárquica presenza cultural galega na emigración.

Coa chegada dos bárbaros, todo este froreco cultural foi tripado...

Lucrecio Fraga

Escollen Novas Autoridades o Centro Ourense

No día 16 de agosto derradeiro, á idade de oitenta anos, finouse nesta capital don Xosé A. Fernández, pai do doutor Fiz Fernández, figura relevante na Galiza emigrada.

O señor Xosé A. Fernández, nado na outa montana, na rexa terra de Cervantes, Lugo, sendo un mozo emigra a Bos Aires e moi axiña coa saudade da Terra e o escraecemento dos problemas nacionais que tollen o desenvolvemento económico-social e cultural da nosa patria galega, prendeu nele afervoadamente o sentimento patriótico. E durante a guerra

civil española é un ardido defensor da República polo que ela supuña a prol da democracia e a autodeterminación dos povos hispanos.

Derradeiramente, de facia anos, por mor da súa crebada saúde, vivía nun retiro saudoso coas lembranzas i esperanzas postas na Terra.

Vello afiliado da Irmandade Galega, A NOSA TERRA fáille chegar ó doutor Fiz Fernández e demais familiares o noso máis doído pésame perante atal irreparábel perda.

Con 22 actos, encetando no sábado 15 de xullo deica o sábado 29 que se fechan as Xornadas Patrióticas, Galegas: Conferencias, exposición de pintura galega, homaxes diversos misas en galego, actos conmemorativos etc. E mesmo o 25 de xullo, Día Nacional de Galiza, o presidente do Centro Galego dirixiu ós galegos do interior e da diáspora tres afervoados mensaxes por Radio Nacional, do Servizo de Radiodifusión Arxentina ó Exterior, e por Radio Municipal. Todo este atafego patriótico estivo a cargo do Instituto Arxentino de Cultura Galega do Centro Galego de Bos Aires.

A Galiza Emigrada vibrou xubilosa nestas xornadas que puxeron de novo a afervoadada galeguidade das nosas xentes concurrido a súa chea ás magníficas conferencias dictadas polo profesor don

"Miñas donas e meus señores: A vontade dos emigrados ergueu en terras americanas o primeiro bronce de Castelao.

Ergueuno a nome de todos os galegos, en gratitude a quen soupo codificar a doutrina política da nosa Patria, dándolle como destino fortalecer os anxeos galegos de vivir en liberdade.

Nós tivemos a privilexio de que Castelao morrera a carón noso. Nós tivemos as derradeiras leccións de mestre, e sempre sereinos fideles a elas, deica o intre en que Galiza teña o disfruite en premitida nos seus dereitos pra o mellor vivir dos galegos.

Os homes desta casa, galegos e americanos, fillos seus, non entramos a falar de partidismos setarios. Moven os nosos espíritos, outros ideais que teñen como fin axudar a nosa patria pondo ó servizo de todos os seus fillos. Poriso que os que tivemos a sorte de beber no manantio abondoso das leccións de Castelao aspiramos a unha Terra sen emigrantes e sen viudas de vivos.

Querémola sen mágoas nen aldraxes, porque queremos a vizosa a brillante como unha noiva.

Amámola e aspiramos o desterro da distrofia dexeneradora do noso home, e soñámola farturante e hospitale, chea de bens e de servizos.

Pedimola sen inxustizas e con xaceos consustanciados co dereito consuetudinario galego que dende séculos ven conformando os aliceres xurídicos a que debemos axustarnos.

Sentímola a través da comunicación humana, feita na nosa preciosa lingua, e aprendidas as alleas por vontade de mestres e estudantes.

Soñámola con chaminés ergueitas en desafío aberto ó ceo, que sexan as astes da nosa redención económica e bandeiras de progreso e pan pra todos.

Ollámola sen desocupación nen fogares desvalidos, cunha crase obreira organizada e posta ó servizo dos intereses patrios.

Poriso soñamos sempre cunha Galiza chea de nenos que aprendan as primeiras letras na lingua nal, que van logo a escolas de capacitación e universidades pra que á súa saída do entorno galego teña como móvil incorporárense a outros como monitores e non como xornaleiros analfabetos.

Non queremos unha Galiza abrevando na riqueza do seu chao, muxida pra servir a economía doutras terras, e xunguida ós zigzagues da esmola, que nunca chega, pra satisfacer as súas mínimas necesidades.

Querémola, si, disposta a enxendrar industrias e actividades económicas capaces de daren seguridades a queñs deberon deixar os lares patrios e desexan tornar a eles.

Vémola con peiraos cheos de naos que iran materias primas e levan as nosas manufacturas ós países de todo o orbe.

Comprendémola nas suas angueiras seculares e aspiramos a que, como o outro povo irmán da diáspora, Irlanda, poida materializar a conformación da súa unidade histórico-política da que estivo tan perto no ano 1936.

Eis a nosa promesa e a nosa esperanza, esgrevio Daniel.

Dende o día maldado do teu pasamento, nós camilamos o vello da lealdade coa Terra.

Porque o calvario da tua vida asulagada na entrega no amor da Patria tivo eiquei, no Bos Ai-

Emilio González López, e ós demais actos programados, ante os cais nos refiriremos ó emotivo rendido ás ilustres figuras de Castelao e Rosalía polas autoridades de Centro Galego, acompañadas dos Corpos Estatutarios, Instituto Arxentino de Cultura Galega, numerosas delegacións de diversas entidades da colectividade e gran cantidade de socios.

Ante os concorrentes destacábase a presenza do invitado de honor don Emilio González López e a súa esposa, e os directivos da Asociación Médica da entidade cuio presidente falou en dito acto louvando a escelisa figura de Rosalía.

Pra honrar a Castelao falou o presidente do Centro Galego don Edoardo Sánchez Millares quen pronunciou o seguinte discurso:

Que axiña iso sexa posíbel e que Santo Domingo de Bonaval vexa como a peregrinación galega meirande da nosa vida cívica, acompañe o teu corpo irto, fisicamente, pro cheo de vida e de galeguidade pra ser flama na que o noso povo queime os seus anxeos de liberdade."

Logo leu unha emotiva oración en nome da Asociación Médica, o doutor Gacio Baquiolá, despois do cal o profesor Emilio González López pronunciou unhas emotivas verbas alusivas as dúas figuras honradas.

REVISTA "GALICIA" DO CENTRO GALEGO

Chegarámos os números 586 e 587 desta revista bimensual correspondentes a xullo-agosto, e setembro-outubro sucesivamente; e o número 588 edición conmemorativa do 65 aniversario da fundación do Centro Galego de Bos Aires.

O número 586 aparéz cunha fermosa portada a toda cor da maravillosa fachada do Obradoiro da catedral de Compostela, fornecido dun abondoso e calificado material literario e de información do noso país.

Enceta o sumario cun orientador editorial a prol da capacidade dos galegos emigrados que, fóra do seu país foron queñs a crearen entidades como o Centro Galego de Bos Aires... Séguelle: "Os labregos de Galicia xa están seguros". Por Mancel Espiña, e "Os labregos e a seguridade social". Por Xosé Morante; "Xohana Torres". Por Victoria Armesto; "A Igrexa e as Letras Galegas". Por P. Seixas, S. J. "Cousas de calquer ruero". Por Ricardo Flores; Acto encol do Día das Letras Galegas, organizado polo Instituto Arxentino de Cultura Galega; Galicia ahorra 50 millones de pesetas por día". Por X.F.F. "Galicia y el Arteaga". Por Gonzalo Fernández; Programa de actos prás Xornadas Galegas". "Situación de la ganadería gallega" Por Isabel Montejano; "A Casa-Museo de Rosalía". Por Francisco Pablo; Escaparaie bibliográfico. Por V.L.M. no que se fai unha aguda crítica literaria de libros galegos. Notas e comentarios encol da entidade.

O número 587 aparéz coa capa a toda cor do famoso mosteiro de Oseira, e recolle en detalle —conferencias, homaxes a Castelao e Rosalía, mensaxes radioais, etc.— das xubilosas Xornadas Patrióticas Galegas organizadas polo Instituto Arxentino de Cultura Galega.

Enceta o sumario un ben artellado editorial encol da posta en marcha das novas instalacións e servizos que benefician e protexen polo noso nivel de eficiencia médica a saúde dos seus socios. Séguelle: "Asedio tranquilo a la señorial Betanzos de los caballeros". Por anxel Gutiérrez, "Polos vieiros da Galiza". Por Leandro Carré, "Santa Maria del Monte". Por Xosé Barreiro Barral, Alexandre Rodríguez Cadarso. (Sembranza do que foi insigne reitor da Universidade de Compostela). "Cousas do ruero". Por Ricardo Flores. "Eduardo Zamacoia". Por Xoán Naya. "Entrevista con don Sebastián Martínez Risco". Por F. Alvarez Alonso. Xornadas Patrióticas Galegas: Recepción brindada a Emilio González López e os diversos actos realizados, ante os cais figuran tres Mensaxes idadiados ó exterior polo presidente do Centro Galego don Edoardo Sánchez Millares, no Día Nacional de Galiza. Escaparaie bibliográfico, por V.L.M. no que se peneira o acontecer literario galego ó través dos derradeiros libros saídos do prelo, que a cotío van fornecendo o valioso caudal do renacemento cultural de Galiza. Notas e comentarios encol da entidade.

O número 588 de outubro, edición especial conmemorativa, apreséntase cunha evocativa capa na que aparecen os distintos modestos domicilios sociais que responden ás diversas xéras, até apousar no grandioso definitivo que hoxe constitui a súa sé.

Enceta o sumario cun evocativo editorial no que analiza cronoloxicamente as sucesivas xeiras que, en progresión xeométrica, polo amor, a tenacidade e o patriotismo dos galegos emigrados, levaron á institución no breve prazo de 65 anos, ó estado de grandeza i esplendor que ven sendo o gallo do noso orgullo e a nosa paixón como galegos. Séguelle: Las grandes figuras en el recuerdo: notas gráficas dos homaxes a Rosalía e Castelao no Día Nacional de Galiza. Os Mártires da Independencia da dominación francesa. O Tereio de Galegos e o seu Comandante Don Antonio Pedro Cerviño, que loitaron heroicamente na Reconquista de Bos Aires durante as invasións inglesas. A Ramon Suárez Picallo... ¡Sempre en Galiza...! Placas que evocan a singular figura de Castelao nun discurso a súa chegada a Bos Aires, e o seu pasamento á inmortalidade. Actos culturais e artísticos... E a organización —con abondosas placas i estadísticas deste complexo informe organismo asistencial que ven sendo o Centro Galego e no cal 115.000 socios reciben doada atención.

